

Uvod u misno slavlje

Širom otvorena vrata naše katedrale koja su Vas danas dočekala i kroz koja ste ušli ovamo simboliziraju raširene ruke Dobroga nebeskoga Oca koji nas čeka ljubavlju i praštanjem, koji nas grli i prima kao svoje ljubljene sinove i kćeri. Širom otvorena simboliziraju istodobno Isusove raširene ruke koje nas grle s križa i vode u Očev zagrljaj. Zato Vas sve s radošću pozdravljam. Dobra došla draga mladosti iz župa naše Đakovačko-osječke nadbiskupije u ovu svoju katedralu koja je radosna što o 150. obljetnici početka svoje gradnje ima mogućnost u okviru Jubileja milosrđa otvoriti vam svoja vrata milosrđa. I to na današnji dan: u subotu uoči nedjelje Pedesetnice.

Subota uoči nedjelje Pedesetnice je, naime, u memoriji naše Nadbiskupije veoma bremenita. U subotu uoči nedjelje Pedesetnice naš je tada đakovački i srijemski biskup, sada nadbiskup metropolit u miru, mons. Marin Srakić prije 19 godina ovdje u katedrali sazvao Drugu biskupijsku sinodu đakovačku i srijemsku. Dragi oče nadbiskupe, drago nam je što ste danas s nama i među nama. U subotu uoči nedjelje Pedesetnice prije 13 godina ovdje ste dočekali i širom ste otvorili vrata ove naše katedrale papi, danas svetom, Ivanu Pavlu II. koji je toga dana došao u apostolski pohod našoj biskupiji. Prije toga, na najvećem vjerničkom okupljanju u povijesti ove naše nadbiskupije, na kojemu je bilo preko 220.000 vjernika, papa je te predduhovske subote na završetku misnoga slavlja zaključio Drugu biskupijsku sinodu.

Danas, u subotu uoči Pedesetnice, u tu svetu povijest naše nadbiskupije upisujemo ovaj susret mladih naše Đakovačko-osječke nadbiskupije, kojim otvaramo Nadbiskupijsku Godinu mladih.

Zajedno s mladima, pozdravljam i sve Vas draga braćo svećenici i redovnici, sestre redovnice, dragi vjeroučitelji i ostali dragi suradnici, koji ste animirali i ovamo povelili ovu dragu mladost. Dok se zahvalno radujem svakome od Vas, draga braćo svećenici, među Vama posebno pozdravljam nadbiskupijskog povjerenika za pastoral mladih vlč. Filipa Perkovića, našeg gen. vikara mons. Ivana Ćurića te rektora Bogoslovnog sjemeništa mo Ivana Andrića, koji je dobar duh ove jezgre zbora i orkestra mladih naše Nadbiskupije. Pozdravljam njegove suradnike i za sve zahvaljujem članovima Nadbiskupijskoga povjerenstva za pastoral mladih.

Bog je dobri Otac, koji nas sve zove u svoj dom i za svoj stol. On je bogat nježnošću, pun praštanja i milosrđa. Zamolimo ga da nas grešne pomiluje svojim Svetim Duhom, da nas iznutra iscijeli i ozdravi kako bismo mogli čuti njegovu riječ i plodonosno slaviti ovu euharistiju.

Homilija

Rim 12,1-21; Lk 15,11-32

Odlazak mlađega sina od kuće bio je puno uvredljiviji čin, no što se to na prvi pogled čini. Naime, prema židovskim zakonima otac je uživao baštinu i bio njezin gospodar sve do svoje smrti. Prema tim istim zakonima, starijemu su sinu nakon očeve smrti trebale pripasti dvije trećine očeva imanja, a mlađemu jedna trećina.. Sinovi su, dakle, mogli raspolagati baštinom tek nakon Očeve smrti. No, mlađi sin traži svoj dio baštine i mogućnost da njome raspolaže već prije Očeve smrti: "Daj mi dio dobara koji mi pripada." Stoga, kad je zatražio raspolaganje baštinom još za vrijeme očeva života, to je značilo živog oca gurnuti u grob i reći mu: „Stari, što više ne umireš; ne mogu dočekati tvoju smrt. "Daj mi odmah moju baštinu." Mlađi sin pokupio je svoje i otišao u daleku zemlju.

Njegov postupak istodobno je predstavljao i okrutno odbacivanje doma u kojemu je rođen i othranjen te prekid s dragocjenom tradicijom, brižno njegovanom u domu u kojemu je živio i u zajednici kojoj je pripadao. Kad Luka piše "i oputova u daleku zemlju" to je puno više od mladićeve želje da vidi svijet. On govori o njegovu dramatičnom raskidu s domom, s dosadašnjim način života, s tradicijom i odgojem koje je primio te s vrednotama koje su kao sveta baština bile prenošene s generacije na generaciju. Njegov je odlazak, dakle, bio daleko više od pomanjkanja poštovanja prema starome ocu i prema svemu onome što mu je nudio očev dom te što je u njemu primio; bila je to izdaja dragocjenih vrijednosti, obitelji i naroda. "Daleka zemlja" u koju je oputovao bio je svijet u kojemu je odbacio sve što se u njegovu domu držalo svetim. A taj dom i kućni odgoj predstavljao je u konačnici i poziv na povjerenje u Boga, na povjerenje u Božji glas koji je govorio njegovu mladom biću. Dom je bio mjesto u kojemu su braća slušala Božju riječ. Dom je bio mjesto voljenosti i zaštite, sigurnosti, razumijevanja i ohrabrenja. Mlađi sin i brat ostavlja očinski dom, to jedino mjesto i iskustvo voljenosti te ljubavi do kraja, u kojoj ne vladaju

kupoporodajni odnosi. Mlađi se sin nada se da će drugdje naći nešto bolje i više. On misli da kad u životu imaš novac, onda možeš sve; da je novac spasenje i najveća vrijednost. On misli da čovjek može živjeti sam, bez Oca i braće, da mu ne trebaju pravila, tradicija i običaji; da se uz nikoga i ništa ne treba vezati, jer sve to samo sputava vlastitu slobodu. On misli da mu ne treba nikakva ljestvica vrijednosti, da mu nitko (pa niti sam Bog) ne treba govoriti što je za njega dobro a što zlo. Zato ne želi nikakve zapovijedi i zabrane. On misli: imam zdravlje, mladost, novac u džepu: život je moj.

Zašto je Otac pustio sina da ode od kuće? Ljubav ga je priječila da ga pod svaku cijenu zadrži kod kuće, iako je znao da će sinovljev odlazak puno koštati i sina i njega samoga.

I što je mlađemu sinu dalo snage da se vrati kući? Iskustvo voljenosti od oca – unatoč svega.

Zašto je otac izišao van moliti i nagovarati starijeg sina da uđe u kuću? Jer ga je volio.

Otac je spreman davati, on je spreman prihvaćati odbjegloga izgubljenoga sina, on je spreman čekati i praštati. Dok dvojica braće ne uspijevaju nadići logiku ovoga svijeta „dajem da daš“, logiku zasluge i pravičnosti, dotle otac krši zakon i ustaljena pravila. Još za života dijeli baštinu i dva puta izlazi iz kuće ususret sinovima te upada u kontradikciju sa samim sobom: Prvi put otac izlazi iz kuće da bi dočekao mlađega sina koji se ne vraća i to ne jer se pokajao što je napustio Očev dom, nego zato što je gladan. On koji je pao niže od nečistih životinja jer za jelo niti ono što su jele svinje, najviše što je mogao očekivati bilo je da bude primljen kao jedan od najamnika. A Otac mu, pun ganuća, vraća izgubljeno sinovsko dostojanstvo.

I drugi put Otac izlazi iz kuće: da bi molio starijega sina da uđe u kuću. I taj drugi izlazak bio je puno zahtjevniji od prvoga: Dok je prvi put iskusio ganuće, sada mora podnijeti srdžbu starijega sina koji ga optužuje za škrtost i nedosljednost: jer je po povratku izgubljenoga sina zaklao ugojeno tele, a njemu vjernom sinu, u svojoj škrtosti i nedosljednosti, ne da niti jareta da se s prijateljima proveseli.

Sluge sve to promatraju. Sudjeluju u očevoj radosti i u slavlju zbog povratka mlađega sina: kolju tele, pripremaju svečanost, dionici su slavlja. No jedan od tih slugu, koji starijem sinu tumači što se događa u kući, ne govori o očevom ganuću i milosrdnoj ljubavi oca prema mlađem sinu, nego očevu logiku ljubavi i milosrđe izokreće te ju u svjetlu zakona pravičnosti i zasluge tumači kao nepravdu prema starijemu sinu.

Otac iz Isusove evanđeoske prispodobe slika je nebeskog Oca. Mi u pravilu u životu igramo ulogu ili mlađega ili starijega sina te se zaustavljamo na toj sinovskoj razini sinova. A Isus nam danas priča ovu prispodobu da bismo shvatili da smo pozvani prihvatiti ulogu i ponašati se kao otac. To pretpostavlja vratiti se u kuću Očevu te se sjedinjavati s Nebeskim Ocem koji nam se objavio i očitovao u Isusu Kristu. Naše je nadilaziti mladenačku naglost, grubost i bezobzirnost mlađega sina te biti veći od onih koji se zaustavljaju na njegovoj razini (udaljevanja od Boga, od svoje župe i Crkve te molitvenog i sakramentalnog života, padanja u grijeh i traženja njegova milosrđa. Isto tako pozvani smo pokazivati širinu i biti mekši od tvrdoće srca starijega sina koji ne oprašta svome mlađem bratu, nego ga se odriče. Umjesto da se s ocem raduje zbog njegova povratka i da ga prihvati, on optužuje oca i u svojoj mu srditosti za svog brata govori „tvoj sin!“. Pozvani smo postati milosrdni kao Otac, kao što to kaže geslo napisano uz ovdje izložen logo ovogodišnjega Jubileja milosrđa.

Danas započinjemo Godinu mladih u našoj Đakovačko-osječkoj nadbiskupiji. Kulminantna točka u toj Godini mladih bit će Nacionalni susret hrvatske katoličke mladeži, 29.-30. travnja 2017. u Vukovaru. Godina mladih će završiti na Svetkovinu Velike Gospe 2017. godine. Vas koji ste danas ovdje pozivam da budete „milosrdni kao Otac“ nebeski, čiju nam milosrdnu ljubav oslikava prispodoba nad kojom danas promišljamo te da se tijekom ove godine svi potrudimo biti ono što jesmo: apostoli i subjekt (a ne samo objekt) te nositelji pastorala mladih u našim župnim zajednicama.

Kao biskup pred Vas, draga braćo svećenici i pred Vaše suradnike, te pred sve Vas, dragi mladići i djevojke koji ste danas ovdje okupljeni, stavljam **pet zadataka** oko kojih bismo se trebali potruditi tijekom ove Godine mladih u našoj Nadbiskupiji te tijekom pripreve sljedećeg Nacionalnog susreta hrvatske katoličke mladeži, čiji smo domaćini:

Prvo je snaženje zajedništva među vama mladim vjericima, vaše međusobno povezivanje i vaš koordinirani te zajednički nastup u crkvenoj i široj društvenoj javnosti. Zbog toga želimo ustrojiti nadbiskupijsku mrežu mladih u koju će kao u svojevrsnu krovnu udrugu i strukturu na nadbiskupijskoj razini ući sve skupine mladih po našim župnim zajednicama (kao što su katehetske skupine mladih srednjoškolskog i studentskog uzrasta, zborovi mladih, molitvene, karitativne, sportske i druge skupine mladih koje se okupljaju u krilu naših župa te skupine mladih okupljenih u različita vjernička društva kao što je FRAMA i sl.). Svi vi već pripadate nekoj skupini mladih unutar vaših župa. Sve vaše skupine zadržavaju i dalje svoj identitet i posebnosti te oblike, programe i učestalost svojega okupljanja i rada. No želimo pridonijeti vašem još snažnijem povezivanju unutar vaših skupina i župa te na nadbiskupijskoj razini. Koordinaciju vašega zajedničkog nastupa i djelovanja na razini nadbiskupije postići ćemo tako da svaka vaša skupina izabere jednu kontakt osobu čija je zadaća povezivanje i koordinacija svih vas članova unutar skupine, povezivanje i suradnja vaše skupine sa župnikom i župnom zajednicom te s dekanatskim i nadbiskupijskim povjerenikom za pastoral mladih, kao i kontaktiranje s pripadajućim nadbiskupijskim uredom. Cilj nam je zajednički te koordiniran nastup vas mladih i s mladima na crkvenoj i društvenoj razini te veći i kvalitetniji doprinos iskustva vjere mladih životu Crkve i društva.

Drugu zadaću koju stavljam pred sve nas je snaženje duha volonterstva među vama mladima te formacija mladih volontera naše nadbiskupije. Upravo ste se vi mladi pokazali kao sjajni i dragocjeni volonteri tijekom katastrofalne poplave u Cvelferiji prije dvije godine te u volonterskom radu i skrbi za val izbjeglica s kojim se naša nadbiskupija suočila tijekom prošle i ove godine. Hvala Vam na Vašem dragocjenom doprinosu i radu u tim situacijama. No to spomenuto iskustvo pokazalo nam je i naše slabosti u našem organiziranom nastupu te nam je dalo naslutiti velike potencijale i mogućnosti koje vi mladi nosite u sebi. Željeli bismo omogućiti da Ti Vaši potencijali pružaju veći i kvalitetniji doprinos životu naše biskupije i ovog dijela naše Domovine. Istodobno kvalitetna organizacija Nacionalnog susreta hrvatske katoličke mladeži koja je pred nama nije ostvariva bez barem dvije i više tisuća volontera iz redova mladih. U tom smislu računamo i na sve Vas.

Treća zadaća koju pred nas stavljam u ovoj Godini mladih je snaženje redovitog pastoralno katehetskog okupljanja i angažmana mladih u župnim

zajednicama naše nadbiskupije. Mladom čovjeku, koji u zauzimanju svojih osobnih životnih stavova i usmjerenja za život prolazi kroz mnoge dvojbe, potrebno je nuditi prikladno ozračje za njegov cjelovit rast i sazrijevanje. Veoma važna dimenzija toga rasta i sazrijevanja su rast u vjeri i izgradnja kršćanskih uvjerenja i stavova. Sve vas pozivam zato: Širom otvorimo vrata svojega srca Kristu. Otvorimo vrata naših pastoralnih centara i crkava mladima te se potrudimo oko njihova učestalijeg, kvalitetnijeg i brojnijeg okupljanja u krilu naših župnih zajednica. Katehetski i pastoralni rad s mladima u našim župnim zajednicama je pokazatelj evangelizacijske zauzetosti i revnosti nas pastira te preduvjet budućnosti Crkve na našim prostorima.

Kao četvrtu zadaću pred nas u ovoj Godini mladih stavljam liturgijski odgoj i formaciju zborova mladih, a osobito voditelja zborova mladih na području naše nadbiskupije. U brojnim našim župama već imamo pjevačke zborove i liturgijske skupine mladih. U njima leži velik, a nedovoljno iskorišten i zapušten potencijal. Znajmo ga vrednovati, prihvatiti i usmjeriti na blagoslov i dobrobit tih prekrasnih mladića i djevojaka te naših župnih zajednica.

I neka naša **peta zadaća** u ovoj Godini mladih u našoj Đakovačko-osječkoj nadbiskupiji, jednoj od najpogođenijih visokom stopom nezaposlenosti među mladima, njihovim siromaštvom i besperspektivnošću te odlaskom osobito fakultetski obrazovanih mladića i djevojaka u inozemstvo, budu različite socijalne inicijative u prilog mladih te koordinirano i sustavno senzibiliziranje društva i Crkve za potrebe mladih te snaženje njihova zajedničkog nastupa i glasa unutar Crkve i hrvatskog društva. Osobit angažman i koordiniran doprinos na planu promišljanja i realizacije pojedinih inicijativa, pored Nadbiskupijskom povjerenstvu za pastoral mladih, na srce stavljam i Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu, Institutu za novu evangelizaciju „sv. Ivan Pavao II.“ u Osijeku te Studentskoj udruzi DUHOS.

Sve navedeno dio je naše pripreve Nacionalnog susreta hrvatske katoličke mladeži u Vukovaru koncem travnja sljedeće godine, čiji smo mi domaćini. No željeli bismo da nam sve to ostane i kao dragocjena baština te plod i poslije Nacionalnog susreta hrvatske katoličke mladeži.

Naš povratak u kuću Očevu je temeljna zadaća i nosiva sastavnica Jubileja milosrđa, našeg današnjeg nadbiskupijskog susreta mladih te preduvjet plodne i

milosne Godine mladih koju danas započinjemo. Prati nas majčinska pomoć i zagovor Majke milosrđa. Amen.